

Scenariu privind administrarea Capitalei

Luise BROSSER

Facultatea de Administrație Publică, SNSPA

brosserluise@yahoo.com

Rezumat. *Sistemul democratic a suferit de-a lungul timpului o varietate de schimbări, ce au influențat atât dorința de implicare a oamenilor în mediul socio-politico-cultural, cât și dezvoltarea și îmbunătățirea cunoștințelor individuale în raport cu sistemele de guvernare ale societății. Totodată, formele de comunicare ce s-au schimbat prin maximizarea utilizării de mass-media au reprezentat un punct de pornire esențial pentru democrația secolului XXI. Astfel, ele conferă spațiului administrativ noi provocări. În timp ce interesul pentru democrația instituțională pare a se reduce printr-un declin lent, dar constant, vizibil în participarea cetățenilor la vot, activitățile de mișcări sociale iau amploare și schimbă interfața politico-administrativă. Gama de posibilități tehnice conferă noi oportunități de coordonare care încurajează activarea și facilitarea participării formative în mod semnificativ. De asemenea, prin aceasta se încurajează o mai largă acceptare, și un mai mare sprijin pentru a obține calitatea în decizie.*

Astfel, lucrarea de față se va axa pe interesele și dorințele cetățenilor, ce reies ca rezultat al unei cercetări efectuate pe un număr de 20 de cetățeni, dar și pe exemple de bune practici. În acest sens, vor fi prezentate ca și model trei țări reprezentative din Europa, Asia și America, și anume: Austria, Coreea de Sud și Statele Unite ale Americii.

Cuvinte cheie: administrație, politică, cetățeni, e-Participare.

Introducere

Cu trecerea anilor, atât în România, cât și în alte țări de la nivel european, dar și mondial, s-a putut observa lipsa participării active a cetățenilor la deciziile din mediul politic. Motive pentru dezinteresul manifestat de către aceștia sunt nenumărate, însă cele mai des întâlnite argumente sunt birocrăția excesivă și lipsa de informare a cetățenilor prin modalități moderne, clare și eficiente. Totodată aceștia își recunosc deseori și partea lor de vină, subliniind faptul că există și o pasivitate excesivă la nivelul societății secolului XXI. Aceste aspecte predomină și în același timp își lasă amprenta la nivel mondial asupra mediului politic și al sistemului de administrație. Astfel, cetățenii nu mai sunt actori, ci observatori ai întregului sistem de luare și de punere în aplicare a deciziilor politico-administrative.

Odată cu anul 2007, majoritatea cetățenilor părea să adopte un punct de vedere mai optimist în ceea ce privea, la acea dată, administrarea Capitalei, într-un mod conform cu sistemul european. Aderarea României la data de 1.ianuarie.2007 la Uniunea Europeană oferea noi perspective și linii de dezvoltare atât României, cât și Bucureștiului, de a-și dezvolta și de a-și optimiza resursele publice spre a atinge standardul optim european. Un salt rapid înspre anul 2015, totuși, arată și demonstrează nemulțumirile cetățenilor față de mediul politico-administrativ, ce iau amploare pe zi ce trece. Probele mele, ce țin de administrarea Capitalei par a fi din ce în ce mai departe de cetățeanul de rând, acesta nefiind informat și implicat activ prin modalități moderne de e-Participare, campanii de informare, participări la ședințele Consiliilor locale/județene/ ale primăriilor dar și lipsa de transparență, ce se poate observa pe site-urile oficiale ale Primăriilor.

În era informației, atât reprezentanții administrației publice și europene, cât și cetățenii, se folosesc din ce în ce mai mult de internet. Acest concept apare sub numele de e-Participare. În prezent, aceasta reprezintă o parte integrantă a activităților de e-Guvernare ale administrației. În special orașele pot dispune de componentele e-Participării pentru a putea formaliza și eficientiza anumite procese participative și pentru a spori interesul comun al anumitor grupuri, care până în prezent nu erau actori activi în procesul decizional, din cauza lipsei de informare corespunzătoare.

Gradul de implicare al cetățenilor este de asemenea optimizat și remodelat prin platformele de e-Participare. Dacă ne orientăm spre statele din afara Uniunii Europene, putem observa o mai mare dinamică și reprezentativitate în domeniile politico-administrative ale țărilor, precum Coreea de Sud și New York, unde aceste platforme inovative au fost implementate cu succes. Pe de altă parte, dacă analizăm statele membre ale Uniunii Europene, precum Austria sau Germania, se constată faptul că odată cu transparența și accesul cetățenilor pe “piața decizională”, a crescut și încrederea acestora în europenizare.

Lucrarea de față are ca obiectiv evaluarea datelor, colectate în urma unui studiu științific, efectuat pe un număr de 20 de persoane și prezentarea rezultatelor în relație cu termeni precum “europenizare” și “e-Participare”. Astfel, scopul principal este de a demonstra impactul pe care cele două aspecte le au asupra implicării cetățenilor în spațiul politico-administrativ.

Ce este europenizarea de fapt?

Termenul de “europenizare” este una dintre cele mai folosite teorii ale integrării din ultimii ani. Totodată, acest concept este atât unul bogat în definiții, cât și controversat, în ceea ce privește ansamblul de definiții, ce trimit la fenomenul apartenenței la Uniunea Europeană. “Europenizarea se bazează pe acceptarea ideii că Uniunea și Comunitățile Europene (în acel moment) erau o creație sui-generis și că aveau un impact care nu mai putea fi eludat.” (Mureșan, 2005, 9)

Astfel, europenizarea apare descrisă de unii cercetători și ca “o ramură a tradiției guvernantei multistratificate” (Pollak, Wallace, 2005, 40), ceea ce reprezintă distanțarea de conceptele de interguvernamentalism și neo-funcționalism. Așadar, conform autorilor Pollak și Wallace, scopul fenomenului de europenizare trebuie să se distanțeze de contradicția între conceptele mai sus menționate. De aceea, pentru teoreticienii, ce studiază acest termen elementele esențiale nu sunt nici statul național, nici instituțiile europene, ci efectele, procesele și politicile. (Mureșan, 2005, 9)

Alți specialiști au văzut europenizarea ca fiind “impactul intern al instituțiilor de la nivel european”, un proces prin care politicile de la nivel național primesc din ce în ce mai multă influență de la politicile europene. Totodată, simbolurile specifice au și ele un factor de importanță major. Credința, ideile, aspectele de identitate națională sunt greu de trecut cu vederea. Printre cele mai semnificative și temeinice cercetări, care au fost realizate în domeniul impactului procesului de europenizare asupra administrațiilor naționale, sunt de menționat cele efectuate de Ladrech și Knill.

O altă interpretare a acestui concept este oferită de Knill și Lehmkuhl în anul 1999. Această abordare este una de “top-down”, desemnând europenizarea drept “impact al politicilor europene asupra structurilor interne ale statelor membre” (Iancu, 2012, 98-99), ceea ce sugerează pe de o parte ideea de supremație a legislației europene față de normele naționale, iar pe de alta identifică metoda de “download” și de “upload” pe care statele o întâmpină în relație cu Uniunea Europeană. Se observă așadar că în viziunea celor doi autori europenizarea începe odată cu implementarea acquis-ului comunitar și înseamnă procesul de schimbare al indivizilor și al sistemului normativ de la nivel național în urma adoptării politicilor europene.

Pe de altă parte, Olsen și Kassim, plasau europenizarea în opoziție cu conceptul de “fenomen sui generis”, întrucât echivalarea dintre complexitatea și “dinamica” acestui termen rezultă un deficit întâmpinat în atribuirea unei singure definiții. (Olsen, 2002, 921-922) Tot Olsen, descrie europenizarea ca pe o capacitate europeană de luare a unei decizii colective, promovând totodată noi norme, dar și idei comune, privind concepțiile colective asupra cetățeniei și a apartenenței la un anumit grup (Olsen, 2002, 929). De asemenea, acesta identifică o serie de factori, ce influențează gradul de europenizare exercitat asupra instituțiilor publice. Astfel, Olsen face referire la factorul de “alegere cu un grad maximal de eficiență”.(Olsen, 2002, 929) Interguvernamentalii folosesc des acest termen, luând totodată în calcul și actorul rațional, care efectuează o alegere între diversele forme de organizare și de guvernanță. Individului îi este recunoscută astfel capacitatea de a face alegeri raționale între oportunități și rezultate sau beneficii.(Olsen, 2002, 929-930) Așadar, instituțiile europene ar trebui să oglindească setul de norme, valori și strategii, pe care “actorul rațional” le implementează, bazându-se pe propria-i judecată.

Axându-ne atenția strict asupra impactului pe care europenizarea îl are sau poate avea asupra omniprezenței cetățenilor în mediul online, putem analiza cazul Austriei. 80

la sută din populația austriacă utilizează astăzi Internetul, 5 milioane dintre ei chiar de mai multe ori pe săptămână. Fiecare al patrulea este cu telefonul mobil personal online, citește pe drum știri, caută un număr de telefon, scrie e-mailuri sau se uită la fotografiile prietenilor săi de pe Facebook.(www.integral.co.at/de)

Această schimbare tehnologică schimbă cultura comunicării și informării noastre și determină o schimbare în societate. Pornind de la efectuarea invitațiilor la întâlniri prin intermediul internetului, găsirea de noi parteneri de viață în mediul online sau prin semnarea de petiții online, această schimbare este în mod clar vizibilă la toate nivelurile. Schimbările sociale, înainte de perioada de glorie a internetului stabilesc că rata de participare la alegerile naționale din Austria, până la începutul anilor '80, a fost întotdeauna de peste 90 la sută. În ziua de astăzi, aceasta a scăzut continuu în ultimii 30 de ani, ajungând chiar și până la 78 la sută.

1. E-Participarea – Termenul de web 2.0

Termenul Web 2.0 definește cerințele tehnice aferente pentru un comportamentul utilizatorului de internet - de la rolul consumator la un rol activ de a crea, a furniza, a evalua sau a partaja conținutul. Textul, imaginile sau muzica sunt încărcate de utilizatori, comentate, recomandate sau procesate colectiv. Toate acestea reprezintă un punct de vedere tehnic simplu - și ieftin. Ca dovadă a numerelor sale, așa-numitele "rețele participative", au ajuns în prim planul societății. Aproximativ doi din trei utilizatori de Internet din Austria folosesc, de exemplu, rețelele sociale.(Social Media Report 2011, accesat în 30.11.2014, ora 14:10)

Acest lucru creează noi forme de participare prin posibilități furnizate de Web 2.0, ce deține monopol absolut asupra expedierii de mass-media " - și astfel, cetățenii se transformă din consumatori pasivi în consumatori activi, putând deveni chiar producători de conținut media. Rezultatul este transparența și deschiderea, de care se dispune pe rețele. Acești doi factori se orientează, la rândul lor, spre dialog și feedback-ul aferent - și nu pe o singură fațetă de informații primite.

Condițiile ce favorizează comunicarea, interacțiunea și participarea sunt stabilite de către natura tehnică a Web 2.0, și astfel se evită o dublă-interpretare a acestor elemente. Dar înseamnă oare aceasta participare proactivă la "internetul social", în același timp, o renaștere a democrației directe? În studiul efectuat asupra adolescenților, s-a confirmat tranziția perfectă între participarea cetățenească, angajamentul social și participarea la mediul politic.(Gille, Sardei-Biermann, Gaiser, Wolfgang, 2006, p.222)

Politologul Ulrich Sarcinelli are așteptări excesive de la rolul internetului în viața individului. Cu toate acestea, în mod realist: "Potențialul de activare a spiritului democratic nu este oferit de tehnologie în sine, ci reiese din situațiile reale de conflict ce se referă și rezultă din comunicarea și interacțiunea pe bază de interes."(Sarcinelli, 2011, p.175ff.) Cei care nu sunt preocupați de dezvoltare socială, mediu, politică sau, interesați în de administrarea propriului spațiu personal, se vor implica doar marginal astfel și în mediul online. Schimbarea spre un public mai democratic nu se axează atât pe consecința automată a unei dezvoltări tehnologice, ci este direct dependentă de voința de participare (web 2.0) a cetățenilor și a conferit astfel oportunitățile de participare politico-instituționale. (Sarcinelli, 2011, p.178)

2. Rezultatele studiului

În urma studiului efectuat pentru a stabili care sunt problemele principale privind administrarea Capitalei, dar și ce factori scad interesul cetățenilor față de mediul politico-administrativ, s-a putut observa faptul că neimplicarea în procesul decizional este și o cauză a democrației instituționale excesive. Pentru realizarea acestui studiu, au fost chestionate 20 de persoane, atât născute din București, cât și doar cu domiciliul în Capitală, cu vârste cuprinse între 14 - 38 ani. Este de menționat că majoritatea participanților sunt studenți și, prin urmare aceștia reprezintă un fundament demn de luat în calcul pentru viitoarea evoluție a sistemului politico-administrativ.

Chestionarul a cuprins un număr de 15 întrebări, atât cu o singură variantă de răspuns, cât și cu multiple variante. Astfel, fiecare participant a putut avea libertatea de exprimare necesară pentru a evidenția problemele considerate de către acesta vitale pentru dezvoltarea și modernizarea sistemului actual de participare cetățenească. Întrebările au făcut referire la factori, precum: domeniile personale de interes, gradul personal de informare asupra deciziilor politico-administrative, modernizarea actualelor platformelor online de consultare publică, preferințele privind modalitatea de informare, actualele domenii neglijate de către administrația publică și gradul de utilizare al mijloacelor IT în viața de zi cu zi. În final, s-a pus accentul pe sporirea gradului de europenizare, apropierea cetățeanului de mediul politico-administrativ și creșterea gradului de implicare prin modernizarea resurselor publice și a metodelor actuale de participare cetățenească.

Astfel, aproximativ 50 la sută dintre cei chestionați sunt interesați de administrarea spațiilor verzi, 30 la sută de arhitectura urbană, iar 20 la sută de mijloacele de transport în comun. Întrebați fiind, dacă sunt sau nu la curent cu deciziile luate la nivel politico-administrativ, 45 la sută afirmă că da, 40 la sută neagă, în vreme ce, restul de 15 la sută nu cunosc răspunsul. Acest fapt demonstrează faptul că există un grad crescut de confuzie al cetățenilor privind mediul politic. De multe ori aceștia nu știu în ce situație să afle, dacă e bine sau nu să-și exprime o părere ori dacă e just sau nu să ocupe doar locul de spectator în tot sistemul democratic. Acest comportament se poate observa mai ales atunci când ne referim la participarea societății la vot. Astfel, întregul sistem încurajează înstrăinarea individului față de deciziile, care îl afectează și astfel, acesta devine confuz și ulterior resemnat și pasiv asupra mediului înconjurător.

95% dintre persoanele chestionate identifică necesitatea dezvoltării administrației publice într-un grad ridicat. Totodată, printre modalitățile de informare preferate de către aceștia, se numără: campaniile de informare cu 40%, platformele de e-Participare cu 35%, dar și nevoia de modernizare a site-urilor primăriilor, 15%, și adaptarea interfețelor acestora la nevoile utilizatorilor. În concluzie, se observă cu ușurință faptul că era digitală și popularitatea platformelor sociale evoluează și se transpun și în mediul politic. Astfel, un individ dorește mai degrabă să participe la sistemul politic prin intermediul noilor tehnologii și ajutându-se de interfețe “user-friendly”, decât prin metodele tradiționale și puternic birocratizate. Aceste solicitări și cereri de modernizare vin în primul rând din dorința de adaptare și de optimizare, dar mai ales din dorința de a se adapta și de a nu rămâne în urma celorlalte sisteme politice de la nivel global.

Drept domenii neglijate de către administrația Capitalei, 40% au votat pentru infrastructura stradală, iar 25% pentru integrarea armonioasă a clădirilor noi în arhitectura urbană și întreținerea spațiilor verzi. Manifestarea nemulțumirilor legate de deciziile luate la nivel politic este însă una foarte mică. 70% dintre cei chestionați se implică foarte rar

spre deloc cu privire la nemulțumirile lor față de mediul politico-administrativ. În contrast cu implicarea stă faptul că 100% dintre cei chestionați asociază sporirea gradului de europeanizare cu administrarea eficientă a Capitalei. De asemenea, 90% dintre participanți consideră necesară promovarea și adaptarea platformelor de e-Participare pentru a aduce cetățeanul mai aproape de sistemul decizional. Totodată, aceștia sunt de părere că acest lucru ar avea ca și efect sporirea gradului de participare cetățenească atât la deciziile privind administrarea Capitalei, cât și la vot.

Concluzionând, acest studiu demonstrează interesul celor chestionați față de modernizarea sistemului actual de informare și de participare la sistemul politico-administrativ. Reiese și faptul că membrii societății actuale corelează europeanizarea cu participarea cetățenească activă și implicit cu modernizarea sistemelor existente, eliminarea birocrăției excesive și utilizarea resurselor IT la standardele cele mai moderne posibile. Aceste necesități încurajează, stimulează și sporesc prin flexibilitate comportamentul de vot și de participare al individului. Astfel, se creează o nouă fațetă a sistemului politico-administrativ actual și o apropiere a cetățeanului de mediul politic. Totodată, se elimină bariere temporale și spațiale, dar și cele ce țin de costuri și de inflexibilitate. Este important de accentuat că, în momentul de față nu se dorește înlocuirea completă a mecanismelor de vot și de participare tradiționale cu cele moderne, orientate în principal spre tehnologia de informație. Nici cetățenii și nici actorii politici nu vor ca societatea să se transpună în biți informaționali și astfel să fie prea rapidă și dinamică pentru a deveni totodată și palpabilă. Scopul este de a obține un armistițiu de tip cost-beneficiu cât mai economic, eficient și eficace. Astfel orientarea spre nou va deschide noi perspective și va elimina din ce în ce mai mult regresele, ce rezultă în urma "digital divide"(prăpastie digitală).

3. Exemple de bune practici

A. Austria

În 2011, în Austria, a avut loc o tendință crescută spre efectuarea de chestionare online, ce serveau apoi ca instrument de participare cetățenească. Deși o astfel de metodă simplă (a se vedea graficul zona din stânga), are avantajul că nu implică costuri foarte mari în ceea ce privește elaborarea și mentenanța, ea nu oferă transparență, în ceea ce privește acuratețea rezultatelor pentru public. Astfel acestea pot fi greu de înțeles. (Bertelsmann, 2010, pp. 43-44) Potențialul soluției colective, anume principiul "înțelepciunii mulțimilor" nu poate fi folosit într-adevăr, în acest caz.

În procesul discursiv (a se vedea graficul, panou dreapta) sunt transparenți toți factorii constructivi, toate sugestiile, ideile sau preocupările. Acest lucru permite ca o idee a unui/unei utilizator/utilizatoare să evolueze și să devină parte a unei noi soluții. Rezultatele vor fi astfel argumente mai puțin repetitive și o mai bună comunicare a situațiilor problematice și a perspectivelor în rândul tuturor părților interesate. (Bertelsmann, 2010, p.43)

În ultimii 13 ani, în Austria, s-au efectuat mai mult de 100 de asemenea consultări online. Acestea au fost înlocuite pe parcurs de dialoguri online, de obicei, efectuate în patru zone"(1) procese asupra schimbărilor din mediul urban și design urban, (2) Viziune și dezvoltare sustenabilă, (3) dialoguri pe ordinea de zi, pentru discutarea problemelor cheie, cum ar fi schimbările demografice sau de familie, precum și (4), procedee pentru distribuirea de resurse publice "(bugetul). Scopul acestor oferte de E-Participare este un

proces de dialog, care oferă orientare anticipată și informații concrete din mediul administrativ sau politic, precum și sugestii concrete, idei și așteptările cetățenilor, ce aleg să se implice. Aceste consultări sunt organizate ca un serviciu de mediere, în care se ajunge la un acord comun.

B. Coreea de Sud

Conform unei clasificări în materie de e-Guvernare a Națiunilor Unite, efectuată în anul 2014, Coreea de Sud este cea mai bună țară din lume la implicarea cetățenilor în luarea deciziilor prin intermediul internetului. (Asia Pacific Future Globe Awards 2015, accesat în 9.05.2015, ora 13:50) Țara ocupă primul loc, la foarte mică distanță de Țările de Jos. Evaluarea a fost în concordanță cu următorii trei factori: furnizarea de informații online și la cerere; consultarea cetățenilor în faza incipientă elaborării politicilor și serviciilor publice; și sporirea gradului de implicare al persoanelor prin "co-design" și "co-producție" a serviciilor publice.

Coreea de Sud a lansat de asemenea și o politică a Guvernului de 3.0, utilizând cu preponderență internetul pentru a angaja cetățenii în elaborarea și furnizarea de politici publice. Portalul "epeople.go.kr" găzduiește petiții și listele viitoarelor versiuni de date, iar guvernul are în vedere, de asemenea, planul de a elibera informații privind activele funcționarilor publici.

C. America

În Statele Unite, administrația Clinton s-a străduit să "reinventeze guvernarea prin intermediul tehnologiei informației". În 2001, administrația americană Bush a anunțat "Agenda-setting-ul Președintelui", în care 5 inițiative guvernamentale au fost evidențiate. Acestea includ managementul strategic al capitalului uman, cercetarea competitivă, performanță financiară îmbunătățită, extinderea guvernării electronice și a bugetului și integrarea performanței. (Albrecht, Kohlrausch, Kubicek, Lippa, Märker, Trénel, Vorwerk, Westholm, Wiedwald, 2008, pp.13-16)

Un alt aspect interesant de analizat este portalul "Regulations.gov" (Regulations.gov, accesat în 10.05.2015, ora 11:00) din SUA, ce nu acoperă complet procesarea electronică de documente, însă totuși merge cu un pas mai departe decât Austria în domeniul participării electronice. Cetățenii americani nu pot efectua doar căutări directe pentru consultări, ci și inspectează materialele aferente procesului decizional, având totodată și dreptul de a lua parte la acesta. Mai mult, ei au posibilitatea de a fi informați pe e-mail atunci când noi documente (de exemplu, comentarii de la alte partide), sunt adăugate la o procedură.

Un site numit "OpenCongress" (Opencongress.org, accesat în 18.04.2015, ora 16:24) concentrându-se nu numai pe informațiile furnizate de către Congresului, a fost de asemenea implementat cu succes. Pe lângă informații le oficiale despre membrii parlamentari în comitete și comportamentul acestora de vot, acest site include, totodată, și rapoarte mass-media și bloguri de debateri actuale. Pentru acest lucru, se folosește o interfață cu serviciile omoloage ale "Google News" și "Technorati", un motor de căutare în blog-uri. În plus, informațiile obținute de la "OpenSecrets.org" on-line server sunt furnizate mai departe donatorilor și primitorilor de contribuții de campanie. Informații privind Congresul SUA sunt puse la dispoziția cetățenilor interesați în politică prin intermediul unui portal. De asemenea, US "Depatopedia" (Depatopedia.org, accesat în

13.04.2015, ora 17:05) este un sistem wiki a cărui utilizatorii se pot documenta și astfel pot înțelege mai bine, dezbaterile politice de actualitate într-o formă logică.

4. Concluzii

Noul proces de e-Participare nu înlocuiește metoda de participare de tip clasic ori procesul de agenda-setting. Mai degrabă, scopul este de a favoriza și de a îndemna cât mai mulți cetățeni spre a utiliza mediul virtual și spre a-și spori astfel, propriile lor posibilități pentru participare. Proiectele de e-Participare și metodele offline, se susțin și se completează reciproc. Prin urmare, consultările online ar trebui să ofere întotdeauna modalități alternative la solicitările prin telefon, scrisori, sau să poată contribui la evenimentele locale. Diferența față de participarea civică tradițională este că aceste contribuții vor fi postate online și astfel, de asemenea, pot fi accesate de către alții și adaptate propriilor situații din viața de zi cu zi.

Raportul Națiunilor Unite a declarat că există șapte criterii-cheie care permit utilizarea factorului de e-Participare cât mai eficient și sustenabil. Acestea sunt: informațiile bine arhivate; seturi de date publice privind performanța guvernului, cum ar fi educația; accesul la site-urile guvernamentale prin mai mult de o limbă străină; utilizarea caracteristicilor de rețele sociale; folosirea mecanismelor de e-Consultare; sondaje; și implementarea de instrumente de e-Luare a deciziilor.

ONU recomandă, de asemenea, că țările trebuie să înființeze cadre instituționale, care să permită libertatea de informare și să încurajeze încrederea cetățenilor prin eforturi de educare și adaptare la noile nevoi digitale. Totodată, sunt importante și: utilizarea canalelor populare pentru cetățeni; promovarea utilizării instrumentelor sociale și de media; și asigurarea integrării de instrumente de comunicare online.

În opinia lui Herbert Kubicek, afirmația: "Strict vorbind, este vorba despre o dublă mass-media. În plus, față de combinația sus menționată, dintre formele vechi și noi de comunicare în procesul de participare, depinde de asemenea de combinația potrivită de forme corespunzătoare de comunicare în procesul de participare și asupra procesului de participare (...) și aici, în special, amestecul de mass-media vechi și nou, în esență."(Kubicek, Herbert, 2011) Pentru a ilustra fuziunea terminilor de "nou" și "vechi", care ar trebui să fie aici, în conformitate cu două exemple de succes, exemplificăm, pe scurt: Pe platforma online "next-Hamburg"(Nexthamburg.de, accesat în 10.04.2015, ora 12:11) sunt colectate în prezent idei, cu privire la dezvoltarea urbană din Hamburg. Se discută intens pe această temă și se decide în baza căror idei să se elaboreze studiile viitoare de către arhitecții responsabili de această problematică. Pe viitor, se vor dezvolta ateliere de lucru pe site și vor fi postate, de asemenea, modele tridimensionale din carton, ce au fost construite. Acestea urmând a fi supuse ulterior opiniilor publice.

Al doilea exemplu vine de la Copenhaga. Cetățenii ar trebui să se implice acolo într-un concept de dezvoltare urbană. În acest scop, a fost cerută viziunea fiecărui grup țintă asupra orașului. S-a decis efectuarea unui tip de "brainstorming creativ". Astfel, se obținea, de exemplu, pentru fiecare idee postată online, un cârnat. Ideile de oraș de copii și tineri au fost premiate cu bomboane. Ulterior, s-a alcătuit o "hartă a ideilor", unde s-a efectuat o clasificare online. (<http://indrebylokaludvalg.kk.dk>, accesate la data de 14.11.2014, ora 22:15) Așa, acestea, au fost preluate de alții și discutate în continuare online. Se observă, în acest exemplu, că pentru a promova participarea specifică a unor grupuri țintă (de exemplu, copii, migranții sau părinții) furnizarea clară a conținutului este

vitală. De asemenea, este nevoie să se capteze totodată atenția aceluși grup într-o manieră non-formală și explicită.

Participarea online construiește din temelii - între altele, ca de exemplu, discreție, răspundere și transparență în proces - experiența formată din participarea clasice, cu care se autocompletează. O abordare cu totul nouă, o oferă e-Participarea cu posibilități mai largi de comunicare transparentă pentru administrație, politică sau instituții. Dacă cetățenii dezvoltă, în acest sens, suficientă deschidere și dinamică, atunci se vor putea transpune într-un mod mult mai optim în procesul de participare pe internet, poate. Și poate, de asemenea, odată cu o participare mai activă și adaptată corespunzător secolului XXI, în consecință, vor fi atinse și rezultate de succes.

Bibliografie

- Integral, AIM – Austrian Internet Monitor Q3/2011 n= 3.000. URL: http://www.integral.co.at/de/downloads/Austrian_National_Vote_participation. URL:http://de.wikipedia.org/wiki/Wahlbeteiligung#Seit_1945
- Walter, Florian/Rosenberger, Sieglinde: Skilled Voices? Reflections on Political Participation and Education in Austria. OECD Education Working Paper, Paris 2007
- Statistik Austria, Bevölkerung nach dem Religionsbekenntnis und Bundesländern 1951 bis 2001
- Open Government Data Austria der Open Data Foundation Austria. URL: <http://gov.opendata.at>
URL: <http://seri.at/wpcontent/uploads/2010/11/Vortrag-Trattnigg-Konferenz-Zivilgesellschaft-Juni-08-final.pdf>
- Social Media Report 2011, Digital Affairs & Integral. URL: http://digitalaffairs.at/Social_Media_2011_DRK.pdf
- Gille, Martina/Sardei-Biermann, Sabine/Gaiser, Wolfgang/de Rijke, Johann: Jugendliche und junge Erwachsene in Deutschland. VS Verlag für Sozialwissenschaften, GWV Fachverlage GmbH, Wiesbaden 2006
- Sarcinelli, Ulrich: Die schöne neue Web-2.0-Welt – Wege zu einer demokratischen Öffentlichkeit. In: vhw FWS 4 / JuliSeptember 2011
- Bertelsmann Stiftung, Leitfaden Online-Konsultation. Praxisempfehlungen für die Einbeziehung der Bürgerinnen und Bürger über das Internet. Gütersloh 2010
- Märker, Oliver/Wehner, Josef: Online-Bürgerbeteiligung in Kommunen, Anfänge- Aktuelle Verfahren – Weiterführende Fragen
- Neubauer, Kirsten/Kühnberger, Peter/Dettling, Daniel: Rathaus 2.0 – Praxisleitfaden für Verwaltung und Politik im Umgang mit Online-Bürgerbeteiligung. Vienna 2010. URL: www.neuundkuehn.at/uploads/media/Rathaus_2_0.pdf
- E-Partizipation in der Öffentlichen Verwaltung, HG: Materna und Hochschule Harz, 2011. URL:<http://www.e-partizipation-studie.de>
- Kubicek, Herbert: Medienmix in der Bürgerbeteiligung – Welche Kommunikationswege braucht die politische Partizipation?. URL: <http://www.nexthamburg.de>
<http://www.andersdenken.at/open-innovation-kopenhagen>
<http://indrebylokaludvalg.kk.dk>
<http://www.futuregov.asia/articles/south-korea-number-1-for-online-participation-un-e-government-rankings-2014>,
- Steffen Albrecht, Niels Kohlrausch, Prof. Dr. Herbert Kubicek, Barbara Lippa, Dr. Oliver Märker, Matthias Trénel, Volker Vorwerk, Dr. habil. Hilmar Westholm, Christian Wiedwald, "eParticipation – Electronic Participation of Citizens and the Business Community in eGovernment", January 2008, Institut für Informationsmanagement Bremen GmbH (ifib), am Fallturm 1, 28359, Bremen
<http://www.regulations.gov/#!home>
<http://www.opencongress.org/>
http://www.debatopedia.org/en/index.php/Welcome_to_Debatopedia%21
- Mureșan, Ioana, (2005), "Politica Europeană de Vecinătate: nou cadru pentru europenizare?", colecția de studii IER, nr. 15

- Pollak, MA.,Wallace, H., (2005) “Theorizing EU Policy - Making” în “Policy Making în the European Union”, Oxford University Press, Oxford
- Ladrech, R., “Europeanization of Domestic Politics and Institutions: the Case of France”, Journal of Common Market Studies, Vol. 32, No.1
- Knill, R., (2001), “The Europeanization of National Administrations: Patterns of Institutional Change and Persistence”, Cambridge University Press, Cambridge
- Iancu, Diana-Camelia, (2012), “Re (De)-formarea administrației publice: planificarea reformei din perspectiva experților(1)”, Volumul XIX, No. 8(573)
- Olsen, P., Johan, 2002, “The Many Faces of Europeanization”, Volume 40, Number